

Hallássérült Hívek Hírlapja

XXIX. évf. 2. szám

2016. február

LITURGIKUS „C” év

(Kis misekönyvben a szentmise rendje: 11-23. oldal, könyörgések és olvasmányok szövege/továbbiakban: szöveg oldal.)

Február

7. Évközi 5. vasárnap

(szöveg 216-219. old., pref.: 32-35. old.)

10. HAMVAZÓSZERDA

14. Nagyböjt 1. vasárnapja

(szöveg 99-103. old., pref.: 102. old.)

21. Nagyböjt 2. vasárnapja

(szöveg 104-108. old., pref.: 107. old.)

28. Nagyböjt 3. vasárnapja

(szöveg 109-113. old., pref.: 30. old.)

Március

6. Nagyböjt 4. vasárnapja

13. Nagyböjt 5. vasárnapja

20. VIRÁGVASÁRNAP

27. HÚSVÉTVASÁRNAP

28. HÚSVÉTHÉTFŐ

HALLÁSSÉRÜLTEK SZENTMISÉI

Budapesten:

✠ **Piarista Gimnázium**
Kápolnája, V. kerület,
Budapest, Piarista utca 1.

- február 7., 14., 21. és 28. vasárnap délután 3 órakor
- március 6., 13., 20. és 27.

Vidéken:

Hely	Mikor?	
Miskolc	febr.14., márc. 13	15.00
Pécs	febr. 7., márc.6.	14.00
Szombathely		15.00
Vác	febr. 11. (?)	16.30
Veszprém	febr. 21., márc. 20	15.00

TUDNIVALÓK

Katolikus Hallássérült
Pasztoráció

1052. Budapest, Piarista köz 1.
Tel/fax.: 06 1 266 0529

Ügyfélfogadási időpont:
Hétfőn 10-16-ig
kedden 16-17-ig.

Más időpontban előzetes
egyeztetés alapján, a 06 30 523 83
82-es mobilszámon.

GYÁSZHÍR

A Katolikus Hallássérült Pasztoráció egyik leghűségesebb tagja, Vidáné Kati néni 88. életévében, 2016. január 18-án a Mindenható Úrhoz hazatért.

Mindenkit megdöbbentette a halála, aki szerette és tisztelte őt. Senki nem gondolta volna, hogy ő is egyszer el fog hagyni bennünket, hiszen nemrég láttuk őt, hogy kedves férjével együtt milyen nagy szeretettel elfogadja Jézus lakomájára szóló meghívást, de imádságunkban, szívünkben és emlékünkből örökké él, és biztosak vagyunk abban, hogy hitünk szerint odafentről imádkozik értünk.

Csupa jót lehet mondani róla: az Istenben mélyen hívő, nagyon bájos és örökmosolygós néni nem lehetett nem szeretni, mert mindenkihez pár kedves szava volt mindig. A szomorkodó hívőtársait is kitartóan meg tudta vigasztalni és biztatni.

Több mint hatvan éven át hűséges társa, felesége volt Gábor bácsinak, a kis családja nagyra gyarapodott. Két fiával, négy unokával és hét dédunokával megáldotta őt a Teremtő Istenünk. Nincs kétségünk, hogy földi élete kedves volt az Isten előtt.

Nem felejtünk el Téged, kedves Kati néni! Nyugodj békében, és imádkozunk, hogy adj, Urunk, örök nyugalmat neki és az örök világosság fényeskedjen neki! Kérünk, a jó Istenünk, lélekben erősítsd meg Gábor bácsit és családot!

HAMVAZÓSZERDA ÉS NAGYBÖJT

A Hamvazószerdától (február 10-től) kezdve a nagyböjti időben 40 napon át készülünk a húsvét ünnepére. A bűnbánattartás időszaka ez számunkra, amely lehetőséget ad, hogy Istennel való kapcsolatunkat rendezzük. Az Egyház három dolgot ajánl a nagyböjtre: az imádságot, a böjtlést és az adakozást, amit alamizsnálkodásnak is nevezünk.

A közös vonás ezekben a tettekben, hogy nem az emberek szemében szeretnénk jónak látszani általuk és nem is magunk dicsőségét keressük, hanem egyedül Isten kedvében szeretnénk járni. E gondolat legyen első nagyböjti útravalónk.

Emellett fontos azt is látnunk, hogy mindhárom ajánlott cselekedet vallásos cselekedet, és ezt a böjtléssel és az adakozással kapcsolatban külön is hangsúlyoznunk kell. Ez a

második intelem a nagyböjtre. Hiszen sokan fogyókúráznak, koplálnak vagy diétáznak, de ez még nem böjtölés. A böjt estében Isten kedvéért mondok le valamiről, hogy fegyelmezzem önmagam és jobban tudjak figyelni Istenre. Sokan vannak, akik szeretnek adakozni, de ezt csupán azért teszik, hogy leírassák az adóból, igénybe vehessenek valamilyen kedvezményt vagy szerepeljenek a televízió adakozós műsorában. Ez a fajta adakozás tehát nem kifejezetten vallásos cselekedet, még akkor sem, ha valóban segít a rászorulókon. Az alamizsnálkodás esetében Jézust látom a szegény és rászoruló ember személyében és Őneki nyújtok segítséget, tehát itt is a vallási szempont érvényesül.

Harmadik útravalónk pedig az legyen a nagyböjt idejére, hogy vallásos gyakorlatainkkal sose hivalkodjunk. A jócselekedeteket, az adakozást, az imádságot ne az emberek szeme láttára tegyük, hanem próbáljuk meg titokban, hogy egyedül Isten lásson minket!

(Horváth István Sándor 2007)

**A nagyböjt bűnbánati fegyelme: Péntekenként 14 éves kortól nem eszünk húst, hamvazószerdán és nagypénteken szigorú böjtöt tartunk, vagyis húst nem eszünk, csak háromszor étkezünk, és egyszer lakunk jól.
Természetesen a betegek fel vannak mentve a testi böjtölés alól.**

EVANGÉLIUM

Szent Lukács könyvéből
(Lk 5,1-11)

Egyik napon Jézus a Genezáreti tó partján állt. Odajött sok ember, mert Isten tanítását akarták hallgatni. Jézus látta, hogy a tó partján két halászbárka áll. A halászok kiszálltak a bárkából és a halászhálót mosták a vízben. Az egyik halászbárka Simon Péteré volt. Jézus beszállt Simon bárkájába. Megkérte Simont, hogy a halászbárkát lökje el a parttól egy kicsit beljebb a tóba. Azután Jézus leült a bárkában és tanította a sok embert, akik a parton álltak. Amikor Jézus befejezte a tanítást, azt mondta Simon Péternek: „Evezz a mélyvízbe és ott halászatok.” Simon így felelt: „Mester, mi egész éjjel halásztunk, de egy halat sem fogtunk. Most én újra vízbe dobom a hálót és megpróbálok halászni azért, mert te így akarod.”

Simon Péter és a többi halász vízbe dobta a halászhálót. Olyan sok halat fogtak a hálóval, hogy a háló már kezdett szakadni. Integettek a másik bárkában ülő halászoknak, hogy jöjjenek segíteni. Odajött a másik bárka a többi

halással. Együtt kihúzták a hálót és mind a két bárka tele lett, és majdnem elsüllyedt a két bárka. Simon Péter látta a sok halat és megértette, hogy csoda történt. Nagy félelem volt Simon Péterben a csoda miatt és a többi halász is nagyon félt. Látta a csodát Jakab és János is, ők Simon Péter halásztársai voltak. Simon Péter letérdelt Jézus lába előtt, leborult a földre és azt mondta Jézusnak: „Uram, én bűnös ember vagyok! Én nem érdemlem meg, hogy te itt vagy a halászbárkában. Uram, menj el tőlem, mert én bűnös ember vagyok.”

Jézus nem ment el Pétertől. Azt mondta Jézus Péternek: „Ne félj, Péter!” Most már nem halat fogsz majd a hálóba, hanem embereket tanítasz.”

Péter és halásztársai kihúzták a partra a halászbárkákat. Minden vagyont odaadtak a családnak és a halászok Jézussal mentek. Jézus tanítványai lettek.

A MI ESEMÉNYEINK

A hallássérültek szentmiséje karácsonykor

Hagyományaink szerint 2015. december 26-án is megtartottuk a karácsonyi szentmisét a hallássérülteknek. Meghívásunkra dr. Erdő Péter esztergomi-budapesti érsek, bíboros úr eljött a hallássérültekhez. A Piarista Gimnázium Kápolnája zsúfolásig megtelt a hívekkel Budapestről és vidékről egyaránt. Tévésék, fotósok is jelentek meg, meg a több tévécsatornán is lehetett megtekinteni.

A szentmise végén az interjúkat vetítették a vetítővászonon, amiket készítettek Vilma nővérrel, Futó Károly atyával, Suló Lajos atyával. Végül az agapénál karácsonyi, jézusi szeretettel teli hangulatban folytatódott a kötetlen beszélgetés.

Itt a Bíboros úr szentbeszéde:

Krisztusban Kedves Testvérek!

1. Amikor az angyalok meghirdették a pásztoroknak a Megváltó születését, a pásztorok azt mondták egymásnak: „Menjünk Betlehembe, hadd lássuk a történeteket, amit az Úr hírül adott nekünk!” (Lk 2,15) Szent Lukács elbeszélése szerint az angyali jelenés éjjel közölte a pásztorokkal Jézus születését (Lk 2,8). Az Egyház hagyománya úgy tartja, hogy ezzel teljesedett be a Bölcsesség könyvének jövendölése (Bölcs 18,14), hogy amikor mindent csend borított és az éjszaka pályájának közepére ért, akkor született meg a Megváltó.

2. Annyi bizonyos, hogy a mai evangélium szerint a pásztorok nem feküdtek vissza aludni. Sőt, ha szó szerint végiggondoljuk Lukács szövegét, már akkor is ébren voltak, amikor az angyal megszólította őket. Hiszen ezt olvassuk: „Nyájukat őrizték a szabadban” (Lk 2,8). Aki pedig őrködik, annak ébren kell lennie. Nem haboztak hát a pásztorok, amikor megtudták az örömhírt, nem mondták azt, hogy majd kényelmesebb időben keresik fel az újszülöttet, de nem is vitatkoztak, nem is tanácskoztak vég nélkül egymás között, hogy elinduljanak-e, és mikor keljenek útra. De útközben sem hagyták, hogy kisebb-nagyobb

akadályok eltérítsék őket, nem is kényelmesen ballagtak az istálló felé, hanem siettek, sietve mentek (Lk 2,16), ahogyan karácsonyeste énekeljük. Hajtotta őket az öröm, hajtotta az érdeklődés, látni akarták a bizonyítékát annak, amit az angyal mondott nekik. Meg is találták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő Kisdedet.

3. Mi is úgy állunk Jézus örömhírével, mint a betlehemi pásztorok. Megértettük a jó hírt. Oktatást kaptunk a hitre. Ha talán a hangot nem hallottuk is, de a lelkünkben szólt hozzánk az Isten. Azt mondta, hogy szeret minket, azt akarja, hogy boldogok legyünk, hogy szeressük egymást és szeressük őt.

Mit teszünk mi ezzel a felismert üzenettel? Pihenni térünk-e? Azt mondjuk-e, hogy majd holnap visszatérünk a kérdésre, vagy elkezdünk vitatkozni róla egymás között, hogy elfogadjuk, vagy ne fogadjuk el? Esetleg tudomásul vesszük, el is határozzuk magunkat, de a hétköznapi gondjai és örömei elvonják a figyelmünket, és már nem is gondolunk arra, hogy miért élünk? Ha így van, itt az ideje, hogy felébredjünk az álomból! Kérdezzük meg magunktól nap, mint nap, hogy mit kíván tőlünk Krisztus! És ha reggel eszünkbe jut, hogy milyen jót tehetünk, hogy kin segíthetünk, hogy milyen úton közeledhetünk ma Krisztus felé, milyen kísértésünket, fájdalmunkat küzdhetjük le, hogy másnak milyen örömet szerezhetünk – akkor ne habozzunk, hanem lássunk hozzá aznapi tervünk megvalósításához! Imádjuk Jézus Krisztust, osszuk meg örömlenket másokkal is! És ha sikerült követni a jó elhatározásokat, akkor örüljünk és adjunk hálát Istennek, ahogyan a pásztorok is örültek, amikor megtalálták a Szent Családot.

4. Az evangélium szerint másoknak is kinyilatkoztatta Isten a Messiás születését, Simeonnak, Annának, a napkeleti bölcseknek, de senkinek sem olyan ünnepélyesen, mint a pásztoroknak, akik parancsot kaptak arra, hogy látogassák meg az újszülöttet. Ezt a különleges örömet olyan pásztorok élték át, akik szegény és egyszerű embereknek számítottak. Mert hát nem a gazdag tulajdonosok szoktak éjszaka virrasztani a nyáj mellett. Nem sokra becsülte őket az akkori világ, mégis őket választotta ki az Isten, hogy hírt adjanak Jézus születéséről a

többieknek is (Lk 2,17). Talán éppen azért fogták fel legjobban Isten üzenetét, mert a világ zajától és szétszórtságától távolabb éltek.

5. *A nagyothalló ember távol van a világ zajától. Ez az állapot lehet nehézség és szenvedés, de lehet hivatás és alkalom is arra, hogy jobban figyeljünk Isten üzenetére, hogy a dolgok mélyére lássunk. Különleges hivatássá válhat ez az életforma, amely hasonlít a betlehemi pásztorokéhoz, ha Isten iránti figyelemmel és alázattal tudjuk megélni.* Segíthet abban, hogy gyorsabban megtaláljuk az utat Krisztushoz, hogy jobban átéljük és másokkal is megosszuk a vele való találkozás örömét. Ezt adja meg Isten minden hallássérült testvérünknek, hozzátartozóinknak, és mindazoknak, akik értük fáradoznak! Ámen.

Előszilveszter

Szokásaink szerint 2015. december 30-án délután 5 órától kezdődött az Előszilveszter, az Óév búcsúztatása a Piarista Gimnázium

Aulájában. Több mint 25-en vettünk részt a vidám hangulatú, kérdés-felelet játékokkal színes rendezvényen. Következett a lakoma, beszélgetés.

Egy pillanat alatt már este volt, nagyon nehezen mentünk haza, hiszen remekül éreztük magunkat. Pezsgővel boldog új évet kívántunk egymásnak.

Jártunk egy budapesti templomban

Január 23-án, szombaton délelőtt egy budapesti kegyhelyet látogattunk meg. Akiket nem ijesztett meg a hideg, azokkal a Krisztinavárosi Havas Boldogasszony templommal, a templom történetével és a kegykép történetével ismerkedtünk meg. Volt ott egy kedves nővér, aki sok érdekeset mesélt nekünk az eredeti kegyképről, az itteniről, a szobrokról... A sok információ mellé egy kis csokoládéval is ellátott minket a sekrestyében. Aztán együtt imádkoztunk. Végül élményekkel gazdagon tértünk haza.

EGYHÁZI HÍREK

„Ha elfelejtjük a családot, az életünket felejtjük el”

Ha elfelejtjük a családot, az életünket felejtjük el - mondta Erdő Péter bíboros, esztergom-budapesti érsek vasárnap, a dec. 29-i szent család ünnepén tartott szentmisén a budapesti Szent István-bazilikában.

Erdő Péter beszédében kiemelte: a család fogalmát ma sokan kerülnek, sokan gondolják, hogy "korszerűtlen, csupán a társadalom által megalkotott régi intézményt jelöl, amelyet kényünk-kedvünk szerint, mondjuk többségi alapon vagy ideológiák mentén újragondolhatunk, másképp határozhatunk meg, sőt talán el is felejthetünk".

"Ám ha ezt elfelejtjük, akkor az életünket felejtjük el, mert a család nem emberi alkotás, hanem a teremtő Isten tervének a része" - figyelmeztetett.

Kifejtette: a család intézményét Isten alkotta, és ő határozta meg alaptörvényeit. Ez tehát nem a

pápa vagy az egyház, de nem is a világi közvélemény vagy a hatalmak tetszésétől függ. A házasság és a család - idézte a Katolikus Egyház Katekizmusát - a házastársak javára, gyermekek nemzésére és nevelésére van rendelve.

Ez azt jelenti, hogy "nem mi, nem a házastársak döntik el, hogy mi legyen a tartalma a családnak, vagy mi legyen a házasság jelentése,

hanem mindez előre meg van határozva" - tette hozzá Erdő Péter.

"Az Úr a családban felragyogtatja

arcát, mert a

házastársak egymásban Krisztust látják, a gyerekekben pedig - mint új emberekből - az Isten képére teremtett emberi lényt" - fogalmazott a bíboros.

Erdő Péter szólt arról is, hogy a család élete belső, szüntelen dinamizmus, a nap mint nap "apróbb-nagyobb önmehtagadások és áldozatok árán megharcolt szeretet körforgása". Ezért a gyermek elfogadása és szerető nevelése is a házasság és a család belső logikájából és lényegéből következik. Ez a szeretet kívánja meg a férfi és a nő egyenlő méltóságát is - tette hozzá.

A bíboros felidézte: az októberi, a családról szóló püspöki szinódus az egész világ püspökeinek tapasztalata alapján állapította meg, hogy mindenütt léteznek családokból álló közösségek, amelyek segítik egymást, sőt, másokat is. Ezek a közösségek be tudják fogadni a sérült vagy csonka családban élőket, van mondanivalójuk a magányosak számára is.

"A családban élő szeretet mindig túlradó erőt is jelent" - mutatott rá.

"Ha van belső logikája a reménytelenségnek, a bezárkózásnak, a félelemnek vagy az önzésnek, akkor még inkább van ilyen logikája és energiája az Isten szándéka szerint való személyes szeretetnek" - fogalmazott Erdő Péter.

Hajléktalan nő szült a Szent Péter téren – Befogadják a Vatikán anyaoththonába

A Szent Péter tér közelében szülte meg kislányát a január 20-ra virradó éjszakán egy román hajléktalan asszony. A pápai alamiznahivatal vezetője reggel meglátogatta az édesanyát és kislányát a kórházban, ahová szállították őket. Ferenc pápa szállást ajánlott nekik egy évre egy anyaoththonban.

A Vatikáni Közbiztonsági Felügyelőség két rendőre sietett a nő segítségére, miután éjszaka, a Szent Péter-bazilikától néhány lépésre megszülte gyermekét. A harminchét éves asszonyt és gyermekét a Szentlélek Kórházba szállították.

A román hajléktalan asszony élettársával együtt a XII. Piusz tér oszlopsorai alatt keresett menedéket az utóbbi napokban beköszöntött nagy hideg elől. A téren több hajléktalan tölti az éjszakát, Krajewski érsek rendszeresen látogatja őket, visz nekik meleg ételt. Federico Lombardi vatikáni sajtószóvivő elmondta, hogy a pápai alamiznahivatal vezetője ismerte az

asszonyt, akit már korábban is segítettek a vatikáni szeretetszolgálat munkatársai.

A vatikáni sajtószóvivő megerősítette a hírt, amely szerint éjjel kettő órakor kezdődtek a szülési fájások, és ahogyan egyre sűrűbbé váltak, a vajúdo nő társa értesítette a Szent Péter téren szolgálatot teljesítő két rendőrt. Késlekedés nélkül a nő segítségére siettek, és riasztották a Szentlélek Kórház mentőautóját. A kislány, akit Irenének nevezett el édesanyja, még a téren született meg. Azonnal kórházba szállították őket: az édesanya és a gyermek is jól van.

A kórházi ellátás után befogadják őket abba az anyaoththonba, amelyet Teréz anya nővérei működtetnek Róma Primavalle negyedében.

Ferenc pápa Svédországba látogat a reformáció 500. évfordulója alkalmából

A Szentszék Sajtóterme január 25-én, hétfőn adott hírt a tervezett látogatásról. Ferenc pápa, valamint a Lutheránus Világszövetség elnöke és főtitkára fogják vezetni a vallásközi megemlékezést, együttműködve a Svéd Evangélikus Egyházzal és a Stockholmi Katolikus Egyházkerülettel.

Ferenc pápa részt vesz a katolikus és az evangélikus egyház közös szertartásán, amelyet 2016. október 31-én tartanak a svédországi Lundban a reformáció 500. évfordulója alkalmából meghirdetett emlékvé kezdetén.

Luthert Mártont a római pápa 1520-ban közösi tette ki az egyházból.

A közös megemlékezés október 31-én lesz Lund városában, ahol a Lutheránus Világszövetség 1947-ben megalakult. Az eseményen közös imádkozást is terveznek. A világszövetség részéről Munib A. Jounan püspök, elnök és Martin Junge tiszteletes, főtitkár vesz részt többek között a ceremónián. A Vatikán a világszövetséggel közös nyilatkozatban jelentette be az eseményt.

Federico Lombardi vatikáni szóvivő szerint a pápa ezzel a közös megemlékezéssel „nagyon fontos gesztust gyakorol a párbeszéd érdekében”. Junge tiszteletes azt hangsúlyozta, hogy „a katolikusok és lutheránusok

megbékélésére törekedve az igazságért és a békéért is dolgoznak egy konfliktusok és erőszak sújtotta világban”.

Ferenc pápa január 25-én este a Falakon kívüli Szent Pál-bazilikában vezette az esti vesperást, amelynek keretében bocsánatot kért a más egyházakkal szemben elkövetett „nem evangéliumi magatartásért”. A katolikus egyházfő egyértelműen a más keresztény egyházakkal való múltbéli megosztottságra utalt, valamint az egyházakból való kizárásokra, kölcsönös üldözésekre. A Szent Pál-bazilikában tartott esti ima (vesperás) Szent Pál megtérésének ünnepére esett és lezárta a keresztény egység imahetét.

A keresztény egyházak közötti megosztottságért, a katolikus egyház bűneiért és a más keresztény egyházak tagjainak üldözéséért II. János Pál pápa 2000. március 12-én, az akkori szentévben kért bocsánatot. A lengyel pápa szintén úgy fogalmazott, hogy a katolikus egyház magatartása nem egyezett az evangéliummal.

Ferenc pápa 2013 októberében a Lutheránus Világszövetség tagjait a Vatikánban fogadva szintén kölcsönös megbocsátást és egységet sürgetett.

Fabiny Tamás evangélikus püspök a közös megemlékezéssel kapcsolatban azEvangélikus.hu oldalnak adott nyilatkozatában elmondta: „Az 1999-ben Augsburgban aláírt, a Megigazulástanról szóló közös nyilatkozat után nemrégiben megjelenhetett a Szembenállástól a közösségig című kötet, amelyet most egy liturgikus füzet is követett. Remélem, hogy ezek után a dokumentumok után ezen a megemlékezésen egyfajta jelképes cselekedetre, kölcsönös bocsánatkérésre is sor kerülhet majd, amely előreviheti az ökumené ügyét. Hiszem, hogy még a mi életünkben eljön majd az az idő, amikor létrejöhet a római katolikusokkal a közös úrvacsoravétel is.”

Három új szenttel és nyolc boldoggal gazdagodik az egyház

Ferenc pápa január 21-én magánaudiencián fogadta Angelo Amato bíborost, a

Szenttéavatási Kongregáció prefektusát, és jóváhagyott öt csodás imameghallgatást, három vértanúságot, illetve két hősiek erényeket elismerő dekrétum kihirdetését.

Boldog Stanisław Papczyński (O.I.C.) lengyel rendalapító, aki példát mutatott a prédikációban, a világi hívek képzésében, továbbá a szegények atyja, valamint az elhunytakért mondott engesztelő ima apostola volt. 2007-ben avatták boldoggá. Az ő nevéhez fűződik a mariánusok kongregációjának megalapítása a 17. század második felében, amely az első lengyel alapítású rend.

Boldog José Gabriel Brochero atya 1840 és 1914 között élt. Az argentinai Córdoba mellett, a Sierras Chicas hegyláncolat tövében született. 1856-ban lépett be a szemináriumba, és 26 éves korában mutatta be az első szentmisét. A betegek és haldoklók ápolásában tűnt ki, különösen az 1867-es pusztító kolerajárvány idején. Hozzájárult szülőföldje gazdasági és társadalmi fejlődéséhez templomok, kápolnák, iskolák, utak építésével. A nép „gaucho atyának” nevezte, mivel lóháton bejárta egész egyházmegyéjét, és mindenhová elvitte Isten szavát. Élete utolsó szakaszában leprában betegedett meg; megvakult és megsüketült. Utolsó szavai ezek voltak: „Most már teljesen készen állok az útra”. 2013-ban avatták boldoggá.

Angelo Amato bíboros a Vatikáni Rádióknak adott interjújában elmondta:

rendkívül fontos esemény volt Argentína számára José Gabriel Brochero boldoggá avatása, mivel az egész nemzet ismeri és becsüli mint népe jótevőjét, a társadalmi és vallási fejlődés előmozdítóját. A boldoggá avatásra vonatkozó Apostoli Levélben Ferenc pápa Brochero atyáról a következőket írja: „egyházmegyes pap, Krisztus szíve szerinti lelkipásztor, az evangélium hűséges szolgája, Krisztus szegények iránti szeretetének tanúja”. Ezek az alapvető vonásai ennek a keresztény hősnak, aki két kézzel hintette el a jó magvait hazája földjében. Életszentségét mindenki

elismerte még földi élete során. Olyan pap volt, aki maradéktalanul hívei megszentelését szolgálta életével, és különösen gondot viselt a szükségét szenvedőkre. Bár a córdobai egyetemen filozófiai tanári képesítést szerzett, nyelvezete egyszerű volt, a helyi kifejezéseket használta, hogy mindenki jól megértse mondanivalóját. Szentbeszédei meghatották, megtérítették még a legmegrögzöttebb bűnösök szívét is.

Brochero atyát mélyen áthatotta Loyolai Szent Ignác spiritualitása. Krisztus zászlaja alatt Isten Országának hírnöke volt. Evangelizálását a Lelkigyakorlatok stílusa jellemezte: fürdő a lélek, iskola az erények és halál a bűnök számára. Boldog Brochero atya életszentsége, a szegények közötti apostolkodása mindenekelőtt azt tanítja, hogy az életszentség minden megkeresztelt feladata. Brochero atya paptestvérei figyelmébe a következő három elkötelezettséget ajánlja: tartsanak ki a szent tanítás szolgálatában, nagylelkűen hirdetve Isten Szavát; soha ne fáradjanak bele az irgalmasságba, az imába, a szertartások bemutatásába, a szentségimádásba és a megbocsátásba; örömmel gyakorolják a papi hivatást: az örömben virágozik ki a szolgáló szeretet és az életszentség – fejtette ki Angelo Amato bíboros, a Szenttéavatási Kongregáció prefektusa.

A harmadik csodás imameghallgatás egy világi vértanúra vonatkozik: a mexikói keresztényüldözés áldozataként halt meg mindössze 14 évesen **Boldog José Luis Sánchez del Río**, ajkán Krisztus nevével: Viva Cristo Rei! (Éljen Krisztus Király!) Az ún. Cristero-háború 1926-ban robbant ki Mexikóban, miután a szociáldemokrata munkáspártból alakított, antiklerikális kormány, a totális hatalomra törekedvén, megtiltotta az egész ország területén misék celebrálását, bármiféle vallási ünnep nyilvános megtartását. Ez a mélyen hívő mexikóiakból mérhetetlen ellenszenvet váltott ki, kiváltképp azután, hogy számos papot kegyetlenül lemészároltak. A kormány brutális kínzások után gyilkolta meg az ifjú vértanút, mivel nem volt hajlandó megtagadni hitét. 2000-ben II. János Pál pápa 25 ún. Cristerót avatott szentté, 2005-ben pedig további 13 áldozatot

nyilvánított vértanúvá, közöttük José Luis Sánchez del Ríót.

A mostani dekrétum elismeri továbbá a csodás imameghallgatást, amelyet Isten szolgája Francesco Maria Greco olasz egyházmegyes pap közbenjárásának tulajdonítanak. Az 1857 és 1931 között a dél-olaszországi Acriban élt pap nevéhez fűződik a Szent Szív Kis Munkásnői (P.O.S.C.) elnevezésű, pápai jogú női kongregáció megalapítása. Plébániai közösségeket, társulatokat és karitatív kórházakat támogatott.

Szintén csodás imameghallgatás fűződik Isten szolgálója **Elisabetta Sanna**, özvegy, harmadrendi ferences világi nevéhez. A Pallotti Szent Vince által alapított Katolikus Apostolság Társaságának tagja 1788-ban született Szardínia szigetén. Igen fiatalon megözvegyült, és szülőföldje asszonyainak lelki anyjává vált. Áldozatos és imádságos életét 1857-ben fejezte be Rómában.

Ferenc pápa jóváhagyta az a dekrétumot is, amelyik elismeri Isten szolgája **Engelmar Unzeitig** (világi nevén Hubert) német szerzetes pap vértanúságát. A Marienhilli Misszionáriusok (CMM) tagja 1911-ben született, és 1945-ben ölték meg a dachauai koncentrációs táborban hit elleni gyűlöletből. „Dachauai angyal” néven vált ismertté. A második világháború kitörése előtt egy hónappal szentelték pappá, majd Ausztriába került plébániai szolgálatra. A Gestapo 1941 áprilisában letartóztatta papi mivolta miatt, és bírósági eljárás nélkül Dachauban internálta. Ott oroszul tanult, hogy a kelet-európai foglyoknak lelkipásztori ellátást nyújtson. 1944 őszén önként jelentkezett tífuszos áldozatok ellátására, de ő maga is elkapta a betegséget.

A börtönből így írt leánytestvérének: „Bármit is teszünk, bármit is akarunk, biztosan csak a kegyelem segít és vezet minket. Isten hatalmas kegyelme segít túljutni az akadályokon... A szeretet megduplázza erőnket, kreatívvá tesz, boldognak és belül szabadnak érezzük magunkat általa. Bárcsak az emberek rájönnének, mit tartogat Isten mindazoknak, akik szeretik Őt!” Unzeitig atya 1945. március 2-án halt meg, elhamvasztották. Hamvait titokban Würzburgba csempészték és úgy

üdvözölték mint „Dachau angyalát”.

Az egyik dekrétum Isten szolgálói, **Genaro Fueyo Castañon egyházmegyei pap** és három világi társa vértanúságáról is rendelkezik, akiket hit elleni gyűlöletből ölték meg 1936-ban Spanyolországban. Mindhárman az ovidói érsekséghez tartoztak. Antonio González Alonso 24 éves diák volt; Isidro Fernández Cordero 43 éves bányász, hétgyermekes családapa; Segundo Alonso González 48 éves vājár, tízgyermekes apa volt. A 72 éves pap, Genaro Fueyo Castañon pedig Nembra plébánosa volt.

Egy dekrétum elismeri a világi hívő, Isten szolgálója **Justo Takayama** Ukonvértanúságát. Az 1552 és 53 között Japánban született vértanút 1615-ben ölték meg Manilában a hit elleni gyűlöletből.

Egy további dekrétum elismeri, hogy Isten szolgálója **Arsenio da Trigolo** olasz pap hősiesség fokon gyakorolta a keresztény erényeket. Világi nevén Giuseppe Migliavacca kapucinus szerzetes volt, a Vigasztaló Szűz Mária Nővérei Kongregáció alapítója. 1849-1909 között élt.

Végül pedig az utolsó dekrétum elismeri a hősiesség gyakorlását Isten szolgálója, a Legszentebb Oltáriszentségről nevezett Maria Luisa (világi nevén: Maria Velotti) harmadrendi ferences esetében. A Szent Kereszt Imádói Nővérek Intézetének alapítója 1826-ban született Nápolyban, és 1886-ban halt meg Casoriában.

FEBRUÁR SZENTJE

Soubirous Szent Bernadett szűz

A lourdes-i látnokra emlékezünk liturgikus emléknapján.

Bernadett 1844.
február 17-én
született

Franciaországban,
a Pireneusok
lábánál lévő
Lourdes-ben. Szülei
molnárok voltak, a
család nagy

szegénységben élt egy korábban börtönként használt nedves, hideg lakásban. Bernadett beteges gyermek volt, haláláig asztmával küzdött.

Tizennégy éves volt, amikor 1858. február 11-én a Lourdes melletti, Gave folyó menti Massabielle-barlangban látomást látott. Elragadtatásba esett, s egy ismeretlen „Hölgy” ezeket mondta neki: „Imádkozz a bűnösökért!” – „Bűnbánat, bűnbánat, bűnbánat!” – „Mondd meg a papoknak, azt akarom, hogy itt kápolnát építsenek nekem.” – „Körmenetben jöjjetek ide!” – „Menj, igyál a

forrásból, és mosdij meg a vizében!” Erre Bernadett kezével kaparni kezdett a barlang alján, és fölfakadt egy forrás, amely ma is ontja magából a vizet.

A jelenések július 16-áig folytatódtak, a Hölgy összesen tizennyolc alkalommal jelent meg Bernadettnek, minden alkalommal bűnbánatot és engesztelést kérve. Március 25-én nevét is elárulta: „Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás.” (Négy évvel korábban, 1854. december 8-án IX. Pius dogmaként hirdette ki Szűz Mária szeplőtelen fogantatását. Ezt a korabeli hitetlen világ nagy gúnyolódással fogadta.)

A jelenésekkor, elragadtatásában Bernadett természetfeletten megszépült, tisztaság és megilletődöttség sugárzott belőle, annyira, hogy a szemlélők között még a legkeményebb szívűek szemébe is könnyek szöktek. Az utolsó jelenéskor a Szűzanya megígérte a lánynak, hogy boldoggá teszi, de nem itt, a földön.

A barlangnál történt jelenések és a forrásnál egymást követő gyógyulások a hívő és a hitetlen világot egyaránt megmozgatták. Lourdes a világ legnagyobb Mária-kegyhelyévé

vált, a reménység forrásává, ahol sokan meggyógyulnak.

A jelenések utáni években Bernadett sokat szenvedett, zaklatták, vádolták, vallatták, sokszor ellenséges szándékkal. Türelemmel fogadott mindenkit, és mindig nyílt egyszerűséggel és őszinteséggel válaszolt. Ugyanakkor menekült mindentől, ami fölhívhatta rá a figyelmet, soha senkitől egy fillért sem fogadott el, még családja javára sem. Legnagyobb vágya az volt, hogy eltűnhessen a világ szeme elől. 1866-ban felvételt nyert a nevers-i iskola- és szeretet-nővérek Saint-Gilgard-kolostorába. Rendi neve Marie-Bernard lett.

Novícia idejét Isten iskolájaként járta végig. A novícia-mesternő és a főnöknő egyaránt attól féltek, hogy Bernadettet kevélyé és beképzeltté teszik a jelenések. Ezért úgy gondolták, minden alkalmat meg kell ragadniuk, hogy megalázzák. Bernadett azonban felismerte az igazságot, mely teljesen áthatotta: az ember semmi, semmire nem képes, semmije nincs, ami ne Isten ajándéka volna és nem a kegyelem műve lenne az emberben. Ezért készséggel fogadott minden megalázzást, s mindenben és minden mögött Isten akaratát látta: „Ha erősödik a vihar, emlékezni akarok Urunk szavára: »Ne félj, Én vagyok!« Ha előljáróim vagy társaim megaláznak, nyomban hálát akarok adni érte az Úrnak, és szívesen veszem a bántó szót, hogy egy lépéssel közelebb kerülhessek Istenhez.”

Istenünk, alázatosak kedvelője és megdicsőítője, te Soubirous Szent Mária Bernadettet nagy szeretettel kiválasztottad, és megadtad, hogy a Szűzanya megjelenjen neki és beszélgessen vele. Közbenjárására add, hogy példáját követve a hit útján járjunk, amelyen az alázatos szívűeket a mennyei boldogság felé vezeted. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Ámen.

Egy nővértársa irigységgel figyelte Bernadettet. Ő odafordult hozzá, és megkérdezte: „Mit csinál az ember a söprűvel?” – „Micsoda kérdés! Az ember fogja seprűt, és seper vele.” – „És aztán?” – „Aztán visszateszi a helyére.” – „Hol van a helye?” – „Hát az ajtó mögött, a sarokban!” – „Látod, ez az én sorsom. A Szent Szűz dolgozott velem, aztán a sarokba állított. Ott az én helyem, és boldog vagyok, ha ott maradhatok.”

Bernadett a kolostorban is sokat betegeskedett. Ha nem volt ágyhoz kötve, akkor a betegszobában szolgálta testvéreit. Légszomja haláláig kísérte. Tüdővérzések és egyéb komplikációk léptek föl, s különösen nagy kínokat okozott neki jobb térdének gyulladás. 1879. április 16-án, harmincöt évesen halt meg Nevers-ben. Utolsó szavai ezek voltak: „Szentséges Szűz Mária, Isten Anyja, imádkozz értem, szegény bűnösért!”

Teste nem látott romlást, ma is épen őrzik a nevers-i kolostor templomában. XI. Pius 1925-ben boldoggá, 1933-ban szentté avatta.

Szent Bernadett a betegek védőszentje. A lourdes-i jelenések és csodás gyógyulások hatására Szent II. János Pál pápa 1992-ben elrendelte, hogy február 11. legyen a betegek világnapja. Ennek célja, hogy „Isten egész népe kellő figyelmet szenteljen a betegeknek, illetve segítse elő a szenvedés megértését.”

NAGYBÖJTI GONDOLAT

Kalitka

George Thomas plébános volt New England (USA) egy kis városkájában. Húsvét reggelén, amikor zsúfolt templomában felment a szószékre prédikálni, egy régi, rozsdás, rozoga madárkalitkát vitt magával, és letette a szószék párkányára. Persze mindenki meglepődve nézte, és kíváncsian várta, mi fog itt történni. A plébános elkezdte a prédikációt:

„Amikor tegnap végigmentem a Főutcán, szembejött velem egy fiatal gyerek, kezében lóbálta ezt a madárkalitkát, és a kalitka alján három kis vadmadár lapult, reszketve a hidegtől és a félelemtől.

Megállítottam a fiút, és megkérdeztem:

– Na, mit viszel magaddal?

– Csak ezt a három vacak madarat – felelte.

– Aztán mit akarsz csinálni velük? – kérdezősködtem.

– Hazaviszem őket, és szórakozom velük – felelte. Feldühítem őket, kihúzom a tollaikat, egymás közötti viadalra uszítom őket. Élvezni fogom.

– De előbb-utóbb beleunsz majd. Utána mit csinálsz velük?

– Ó, van otthon két macskánk – mondta a fiú –, azok szeretik a madárhúst. Megetetem őket velük.

Hallgattam egy kicsit, aztán ismét megszólaltam:

– Fiam, mennyit kérsz a madarakért?

– Nem kellene magának ezek a madarak, atya. Hiszen ezek csak vacak szürke mezei madarak. Még énekelni sem tudnak. Még csak nem is szépek.

– Mennyit akarsz értük? – kérdeztem ismét.

A fiú végignézett rajtam, mintha megbolondultam volna, aztán megmondta az árat: tíz dollár. Kivettem a zsebemből a tíz dollárt, odaadtam a gyereknek. A fiú letette a kalitkát a földre, és egy pillanat alatt eltűnt.

Én aztán felemeltem a madárkalitkát, elvittem a közeli parkba, ott letettem, kinyitottam az ajtaját, és szabadon engedtem a madarakat.”

Miután Thomas plébános elmondta a kalitka történetét, mindjárt egy másik történetbe kezdett:

„Egy nap a Sátán és Jézus között párbeszéd folyt. Sátán épp az Édenkertből jött, és büszkén dicsekedett:

–Az egész emberiséget a kezeim közé kaparintottam. Csapdát állítottam nekik, olyan csalétekkel, amelynek nem tudnak ellenállni. Mind az enyémeik!

– Mit fogsz csinálni velük? – kérdezte Jézus.

–Szórakozni fogok velük. Megtanítom őket, hogyan házasodjanak, és hogyan váljanak el egymástól; feldühítem őket, meg arra is megtanítom, hogyan gyűlöljék és kínozzák egymást; hogy részegeskedjenek és kábítózzanak; arra, hogy fegyvereket és bombákat találjanak fel, és öljék egymást. Nagyon fogom élvezni – mondta a Sátán.

– Mit csinálsz majd velük akkor, ha elegend lesz a játékból?

– Megölöm őket! – felelte a Sátán.

– Mennyit kérsz értük? – érdeklődött tovább Jézus.

– Nem kellene neked azok az emberek! Nem jók azok semmire! Megveszed őket, ők pedig csak gyűlölni fognak. Leköpnék, megátkoznak és megölnék. Nem kellene ők neked!

– Mennyit kérsz? – kérdezte újból Jézus.

A Sátán végignézett Jézuson és megvető gúnnyal mondta:

– A véreDET, az összes könnyedet és az egész életedet!

Jézus így szólt:

– Megegyeztünk! – aztán kifizette az árat...”

Ezzel George Thomas fogta a madárkalitkát, és lement a szószékről.

(http://www.kethely.plebania.hu/nagybojt_gondolatok.html)

